

zením o obnovu podle § 59 disc. statutu. Pravoplatné rozhodnutí vrchního soudu v B. ze dne 4. prosince 1936 nemá se souzeným případem nic společného, poněvadž tam šlo jen o potvrzení vysvědčení Dr. M. P. o zaměstnání Dr. K. B. jako koncipienta v jeho advokátní kanceláři. Pokud odvolatel probírá jednotlivé kárné činy, snaží se jen zvrátiti skutkovou podstatu, zjištěnou v rozsudku nejvyššího soudu jako soudu odvolacího v kárných věcech, a dolíčiti jeho nesprávné nazírání co do pohnutek a závažnosti jednotlivých činů. Než tím se nelze zabývat v tomto řízení a jest proto za základ rozhodnutí položiti tytéž skutkové důsledky, které dotčený rozsudek nejvyššího soudu vyvodil z oněch kárných činů, na něž poukazuje napadené usnesení, a které se projevovaly na venek vůči obecenstvu, nikoli jen ve vnitřním kancelářském poměru. Jsou proto kárné činy v celku způsobilé vzbuditi nedůvěru obecenstva k jejich pachateli. Ovšem jest při posuzování otázky důvěryhodnosti přihlížeti také k tomu, jak se žadatel choval v době od časově posledního kárného činu a zda snad napotomním bezvadným chováním napravil podrytou důvěryhodnost. Napadené usnesení nepominulo tuto otázku, poněvadž neuznalo, že žadatel jest nehoden důvěry stále a na vždy, nýbrž naopak zamítlo žádost o zápis do seznamu advokátů jen hledíc na krátkost doby deseti dnů, uplynulší mezi doručením kárného rozsudku nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 1936 advokátní komoře a mezi usnesením výboru advokátní komory ze dne 5. června 1936. Nejde proto o zničení existence žadatelovy, nýbrž o to, aby žadatel prokázal, že se v přiměřené pozdější době, a to nejen ode dne, kdy se dopustil časově posledního kárného činu, nýbrž i v době po vydání rozsudku nejvyššího soudu jako odvolacího soudu v kárných věcech, choval takovým způsobem, že ztracené důvěryhodnosti mohl zase nabýti. Není mu proto vůbec odňata možnost, aby se domohl zápisu do seznamu advokátů po uplynutí této doby. Nejde tu také o dva tresty, totiž jeden uložený kárným soudem a druhý spočívající v zamítnutí jeho žádosti o zápis do seznamu advokátů, neboť toto zamítnutí jest jen důsledkem odsouzení pro kárné činy, nikoli samostatným trestem. Uvedený názor není vyvrácen ani odvolatelovým poukazem na § 14, odst. 2, disc. statutu. Neboť i podle řečeného ustanovení může kandidátu advokacie, vymazanému ze seznamu kandidátů advokacie z příčiny nálezu disciplinárního, býti zamítnuta žádost o nový zápis, podaná i po uplynutí tří let ode dne vymazání ze seznamu, jsou-li tu jiné skutečnosti, které odůvodňují jeho důvěrynehodnost. Není tedy odvolatel na tom hůře, než kdyby mu byl býval uložen kárný trest škrtnutí ze seznamu (§ 12, písm. e), disc. statutu).

Čís. 15921.

Promlčení přednostního práva příslušícího pojistným příspěvkům podle § 173 zák. č. 221/1924 ve znění přílohy k vyhlášce min. soc. péče č. 189/1934 Sb. z. a n. se nepřerušuje přihlášením pohledávky ke konkursu prohlášeného na jmění povinného.

(Rozh. ze dne 11. března 1937, R II 46/37.)

Exekuční soud, rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, nepřikázal v přednostním pořadí Okresní nemocenské pojišťovně v O. přihlášenou pohledávku z nedoplatků pojistného 17.533 Kč 75 h, starších dvou let. Rekursní soud usnesení to potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Promlčení přednostního práva, vyhrazeného pohledávkám z nedoplatků pojistného podle § 173 zákona č. 221/1924 v doslovu zákona č. 184/1928 Sb. z. a n., se podle § 10 konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. nepřerušuje přihlášením pohledávky ke konkursu prohlášeného na jmění povinného. Neboť již podle doslovu § 10 konk. ř. se tím míní hmotně-právní promlčení pohledávky, jež předpokládá, že věřitelovou nečinností zanikla pohledávka sama a že tak zanikl i osobní závazek dlužníkův, jak to mají při soukromoprávních pohledávkách na mysli ustanovení §§ 1451 a další obč. zák. a při veřejnoprávních pohledávkách příslušné zákony, upravující otázku promlčení, tedy v souzeném případě § 176 zákona č. 221/1924, v doslovu zákona č. 184/1928 Sb. z. a n. To plyne i z této úvahy: Promlčení soukromoprávní pohledávky se podle § 1497 obč. zák. přerušuje buď tím, že ji dlužník uzná, anebo tím, že věřitel ji zažaluje a ve sporu řádně pokračuje. Promlčení veřejnoprávní pohledávky se v souzeném případě přerušuje podle § 177 zákona č. 221/1924 v doslovu zákona č. 184/1928 Sb. z. a n. činem, jenž má za účel vyměřiti pojistné nebo vymáhati je, dověděl-li se povinný o tomto činu; mimo to pak se promlčení přerušuje po případě staví podle předpisů konkursního a vyrovnacího řádu. Veškerá taková činnost, přerušující promlčení pohledávky, jest po prohlášení konkursu na jmění osobního dlužníka vyloučena, poněvadž konkursní pohledávky nelze za trvání konkursu uplatniti jinak nežli přihláškou ke konkursu (§§ 104, 105 k. ř.), a ani vykonatelnou konkursní pohledávku nelze po prohlášení konkursu vymáhati exekucí (§ 11 konk. ř.). To platí i o veřejnoprávních konkursních pohledávkách (to jest o pohledávkách, pokud nespadají pod ustanovení čl. III č. 3 uvoz. zák. ke konk. ř.), které pak patří buď do druhé (§ 55 konk. ř.) nebo do třetí třídy (§ 56 konk. ř.) konkursních věřitelů. A právě proto činnost věřitelova, kterou se mimo konkurs přerušuje promlčení pohledávky a která není po prohlášení konkursu přípustná, jest nahrazena přihláškou ke konkursu, kterou se přerušuje promlčení pohledávky, jestliže nebyla při zkušebním roku popřena. Přednostní právo pohledávky pojistného spočívá však na zcela jiných základech. Podle § 173 zákona č. 221/1924 v doslovu zákona č. 184/1928 Sb. z. a n. a § 265 zákona č. 76/1927 Sb. z. a n. vzniká přednostní právo za předpokladů uvedených v posléz uvedeném ustanovení. Splnil-li věřitel tyto předpoklady, nabyl zákonného zástavního práva k nemovitosti v přednostním pořadí před všemi knihovními pohledávkami, a to v případě § 265, odst. 1 a 2, zák. č. 76/1927 Sb. z.

a n. i bez knihovního zápisu a v případě § 265, odst. 3, téhož zák. na základě včasného knihovního zajištění. Tím nabyl věcného práva na oddělené uspokojení v přednostním pořadí ze zatížené nemovitosti a jest pak oprávněn podle čl. III č. 3 uvoz. zák. ke konk. ř. i za trvání konkursu pohledávku takovou dobývatí exekucí na nemovitost, na níž má přednostní právo, a není proto tento jeho nárok, obsahující právo na oddělené uspokojení podle § 12 konk. ř., konkursem vůbec dotčen a bylo by bezúčelné, aby promlčení tohoto věcného nároku, jenž není ani konkursní pohledávkou, se podle § 10 konk. ř. přerušovalo přihláškou ke konkursu.

Čís. 15922.

Pojištění smluvní.

K výkladu ustanovení všeobecných pojistných podmínek: »p o k u d n e n í n i c u j e d n á n o, zahrnuje v sobě pojištění jen věci, které pojistníkovi nenáleží«.

Podle uvedeného ustanovení se pojištění vztahuje proti krádeži vloupáním i na věci koupené pojistníkem s výhradou vlastnictví prodávajícího až do úplného zaplacení kupní ceny.

(Rozh. ze dne 11. března 1937, Rv I 52/35.)

Žalobce sjednal se žalovanou pojišťovnou podle pojistky dne 30. března 1931 pojistnou smlouvu o pojištění proti následkům krádeže vloupáním na předmětech ve smlouvě uvedených, totiž na nové obuvi a zařízení v obchodě až do výše 25.000 Kč na dobu 10 let od 22. března 1931 do 22. března 1941 za roční prémii 324 Kč 20 h. V noci s 6. na 7. září 1931 došlo v obchodě žalobcově ve S. M. ke krádeži vloupáním, při níž byla ukradena obuv za 18.650 Kč a obuvnické potřeby, jako je kůže a podešve, v ceně 500 Kč. Žalobce oznámil krádež žalované pojišťovně dopisem z téhož dne, uváděje, že bylo ukradeno 345 párů bot a různého zboží za 19.150 Kč. Žalovaná provedla likvidaci této škody dne 25. září 1931 a odmítla po konaném šetření dopisem z 22. října 1931 poskytnouti žalobci náhradu a na tomto stanovisku setrvala. Proti žalobě pojistníkově na zaplacení 19.150 Kč za pojištěné věci namítla žalovaná mimo jiné, že podle čl. 5, odst. 1, všeobecných poj. podmínek byly předmětem pojištění pouze věci patřící žalobci, že však část ukradených věcí nebyla žalobcovým vlastnictvím, nýbrž že mu byly dodány s výhradou práva vlastnického do úplného zaplacení kupní ceny. S o u d p r v é s t o l i c e uznal zčásti podle žaloby, a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Výhrada vlastnického práva na dodaném zboží má právní význam jen pro vnitřní poměr mezi prodátelem a kupitelem zboží a má podle toho prodátele za určitých podmínek právo zrušiti smlouvu a vzíti si zboží zpět, jinak se však pokládá kupitel všeobecně za majitele zboží, může s ním libovolně nakládati, takže zboží s výhradou vlastnictví dodané náleží f a k t i c k y kupiteli třeba s omezením, že nabývá p r á v n ě vlastnictví teprve zaplacením kupní ceny.